

Közzététel: 2025. február 21.

A tanulmány címe:

Az Egyesült Államok uralma a jogtudományban – tudományometriai és kvantitatív elemzés a Stanford-lista alapján

Szerzők:

SASVÁRI PÉTER

a Nemzeti Közszerzői Hivatal és a Miskolci Egyetem egyetemi docense

E-mail: sasvari.peter@uni-nke.hu

LENDVAI GERGELY FERENC

a Nemzeti Közszerzői Hivatal PhD-hallgatója

E-mail: lendvai.gergely.ferenc@stud.uni-nke.hu

DOI: <https://doi.org/10.20311/stat2025.02.hu0138>

Az alábbi feltételek érvényesek minden, a Központi Statisztikai Hivatal (a továbbiakban: KSH) *Statisztikai Szemle* c. folyóiratában (a továbbiakban: Folyóirat) megjelenő tanulmányra. Felhasználó a tanulmány vagy annak részei felhasználásával egyidejűleg tudomásul veszi a jelen dokumentumban foglalt felhasználási feltételeket, és azokat magára nézve kötelezőnek fogadja el. Tudomásul veszi, hogy a jelen feltételek megszegéséből eredő valamennyi kárért felelősséggel tartozik.

1. A jogszabályi tartalom kivételével a tanulmányok a szerzői jogról szóló 1999. évi LXXVI. törvény (Sztj.) szerint szerzői műnek minősülnek. A szerzői jog jogosultja a KSH.
2. A KSH földrajzi és időbeli korlátozás nélküli, nem kizárólagos, nem átadható, térítésmentes felhasználási jogot biztosít a Felhasználó részére a tanulmány vonatkozásában.
3. A felhasználási jog keretében a Felhasználó jogosult a tanulmány:
 - a) oktatási és kutatási célú felhasználására (nyilvánosságra hozatalára és továbbítására a 4. pontban foglalt kivétellel) a Folyóirat és a szerző(k) feltüntetésével;
 - b) tartalmáról összefoglaló készítésére az írott és az elektronikus médiában a Folyóirat és a szerző(k) feltüntetésével;
 - c) részletének idézésére – az átvevő mű jellege és célja által indokolt terjedelemben és az eredetihez híven – a forrás, valamint az ott megjelölt szerző(k) megnevezésével.
4. A Felhasználó nem jogosult a tanulmány továbbértékesítésére, haszonszerzési célú felhasználására. Ez a korlátozás nem érinti a tanulmány felhasználásával előállított, de az Sztj. szerint önálló szerzői műnek minősülő mű ilyen célú felhasználását.
5. A tanulmány átdolgozása, újra publikálása tilos.
6. A 3. a)–c) pontban foglaltak alapján a Folyóiratot és a szerző(ke)t az alábbiak szerint kell feltüntetni:
„*Forrás: Statisztikai Szemle* c. folyóirat 103. évfolyam 2. számában megjelent, **Sasvári Péter – Lendvai Gergely Ferenc** által írt, **Az Egyesült Államok uralma a jogtudományban – tudományometriai és kvantitatív elemzés a Stanford-lista alapján** című tanulmány (link csatolása)”
7. A Folyóiratban megjelenő tanulmányok kutatói véleményeket tükröznek, amelyek nem feltétlenül esnek egybe a KSH vagy a szerzők által képviselt intézmények hivatalos álláspontjával.

Sasvári Péter – Lendvai Gergely Ferenc

Az Egyesült Államok uralma a jogtudományban – tudományometriai és kvantitatív elemzés a Stanford-lista alapján*

The dominance of the United States in legal studies – a scientometric and quantitative analysis based on the Stanford list

Sasvári Péter, a Nemzeti Közszolgálati Egyetem és a Miskolci Egyetem egyetemi docense

E-mail: sasvari.peter@uni-nke.hu

Lendvai Gergely Ferenc, a Nemzeti Közszolgálati Egyetem PhD-hallgatója

E-mail: lendvai.gergely.ferenc@stud.uni-nke.hu

A tanulmány az Egyesült Államokban működő tudósok jelentős dominanciáját vizsgálja a jogtudomány területén, a 2024-es *Ioannidis*-féle kiválósági lista (Stanford-lista) mutatói alapján. Elemzésünk rávilágít az amerikai és a nem amerikai jogtudósok közötti főbb különbségekre az idézettségi mutatók, a publikációs mintázatok és a folyóirat-választás tekintetében, valamint kritikai szempontok szerint értékeljük az amerikai dominanciának a globális jogi tudás terjedésére gyakorolt hatásait. A kutatáshoz a Scopus-adatbázist használtuk, és összesen 766 kutató metaadataival dolgoztunk (ideértve 50 463 publikációt és annak metaadatait), mind a Stanford-lista éves (*single-year*), mind teljes pályafutásukra (*career-long*) kiterjedő adatállományában. Az eredmények túlnyomó amerikai dominanciát mutatnak a jogtudományos kiválóság területén. Az Egyesült Államokban tevékenykedő tudósok nemcsak a minta jelentős részét alkotják, hanem különféle idézettségi mutatókban is előkelő helyezést érnek el. Az amerikai kutatók főként rangos amerikai jogi folyóiratokban publikálnak, különösen az Ivy League¹-egyetemekhez kapcsolódó kiadványokban, ami magasabb idézettségi mutatókhoz és nagyobb láthatósághoz vezet a nem amerikai kollégáikkal összehasonlítva. A tanulmány arra enged következtetni, hogy az amerikai jogtudomány egy olyan idézettségi rendszert tart fenn, amely megerősíti központi helyzetét a tudományterületen, és kifejezetten hátrányosan hat a globális dél és a periferikus országok kutatóinak láthatóságára. Emellett aláhúzzuk a Stanford-lista kiválóságindexének potenciális torzító jellegét is, amelynek eredményeképpen egy ország kutatói teljes mértékben képesek leuralni egy tudományterületet.

Kulcsszavak: jogtudomány, tudományos kiválóság, Stanford-lista

The study examines the significant dominance of U.S. academics in the field of law, based on the indicators of the 2024 Ioannidis' Science-wide author databases of standardized citation indicators (the Stanford list). Our analysis highlights the main differences between U.S. and non-U.S. scholars in terms of citation indicators, publication patterns and journal choice, and critically assesses the impact of U.S. dominance on the diffusion of global legal knowledge. For this research, we used the

* A kutatás a TKP2021-NKTA-51 a Nemzeti Kutatási, Fejlesztési és Innovációs Alapból, a TKP2021-NKTA támogatási program keretében finanszírozott TKP2021-NKTA támogatásával valósult meg.

¹ Az Egyesült Államok nyolc legelismertebb egyetemének gyűjtőneve.

Scopus database and worked with metadata from a total of 766 researchers (including 50463 publications and their metadata), both in the Stanford list of single-year and career-long datasets. The results show overwhelming US dominance in the area of jurisprudential excellence. Not only do U.S. academics make up a significant proportion of the sample, they also rank highly on a variety of citation indicators. U.S. academics publish mainly in prestigious U.S. law journals, especially those associated with Ivy League universities, which leads to higher citation rates and greater visibility compared to their international (non-U.S.) colleagues. The study suggests that American jurisprudence maintains a citation system that reinforces its central position in the discipline, often at the expense of perspectives from the Global South. We also underscore the potential bias of the Stanford list, which results in a country's researchers being able to fully dominate a discipline.

Keywords: legal studies, scientific excellence, Stanford list

1. Bevezetés

„Mondd meg, mi a h-indexed, megmondom, ki vagy” – írja *Gianfranco Pacchioni* (2018), amikor a tudományos kiválóság gyakran polemikus meghatározásának gondolatát vezeti be. Bár a h-index, *Hirsch és Jorge* (2005) mérőszámának megalkotása talán az egyik legnagyobb hatással volt a modern tudományos kiválóság mérésének és megítélésének módjára (*Bornmann et al.*, 2008; *Imperial–Rodríguez-Navarro*, 2007), a tudománymetria és a kutatásértékelés területén számtalan mérőeszközt, rendszert és hatásmérőt fejlesztettek és fejlesztenek ki a mai napig (*Tijssen et al.*, 2002; *Tijssen*, 2003; *Hicks et al.*, 2015; *Martin*, 2011; *Mryglod et al.*, 2013; *Yu et al.*, 2016; *Ferretti et al.*, 2018; *Sutton*, 2020), azért, hogy a lehető legátfogóbb választ adják egy meglehetősen egyszerű kérdésre: mitől lesz kiváló a kutatás, vagy kicsit pontosabban, mitől válik kiválónak egy kutató?

A fenti kérdés megoldásának keresésében az egyik legfontosabb szerepet *Ioannidis és szerzőtársai* játsszák, akik 2015-ben kidolgozták a *science-wide author databases of standardized citation indicators* (szabványosított idézettségi mutatók tudományos szintű szerzői adatbázisai) rangsorolási rendszert (*Ioannidis et al.* 2016). Ezt a listát sokan Stanford Top 2%-os, vagy egyszerűen Stanford-listaként ismerik, utalva a szerzők affiliációjára (*Lima–Berndt*, 2021). A *Ioannidis*-féle adatbázis mindig a *PLoS Biology*-ban jelent meg eddig, egyike a kevés, széles körben ismert és nagyra becsült kiválósági adatbázisoknak a tudománymetria és a kutatásértékelés területén. A *Ioannidis*-féle Stanford-lista egy több módszertani megközelítésen alapul. Az egyedi módszertan kialakításának célja az volt, hogy új hatásmérési mérőszámot lehessen bevezetni a kiválóság mérésére, egy olyan „indikátoregyüttest”, amely többek között figyelembe veszi és kiegészíti a már létező bibliometriai metodológiai eszközöket, így például az idézettséget, a h-indexet, a

társszerzői hatásokat és egyéb összetett mutatókat (Ioannidis et al., 2019; Zhang et al., 2020). A lista az Elsevier Scopus-adatbázisán alapul, amely az egyik legnagyobb, legátfogóbb és legelismertebb absztrakt- és idézettségi adatbázis (Moya-Anergón et al., 2007), kutatók millióiról tartalmaz adatot világszerte. A Stanford-lista tekintetében aláhúzandó továbbá, hogy a lista metrikai megfontolása az idézettségi adatok normalizálásán alapul, azért, hogy kiigazítsa (lényegében egyensúlyt teremtsen) a tudományterületek közötti eltéréseket, biztosítva, hogy az alacsonyabb átlagos idézettségi rátával rendelkező tudományágak ne kerüljenek hátrányos helyzetbe (Ioannidis et al., 2016; 2019). Ezt követően a lista összesen hat, széles körben ismert mutatót kombinál (Ioannidis et al., 2016; 2019) (1. táblázat).

1. táblázat

Alkalmazott mutatók listája*List of indicators used*

Mutató	Leírás
1. Összes idézet	A kutató által írt összes műre kapott összes idézet.
2. Egyszerűs szerzői hivatkozások	Olyan művekre való hivatkozások, ahol a kutató az egyedüli szerző (vö. Chuang–Ho, 2014).
3. Egyszerűs vagy első szerzői hivatkozások	Olyan művekre való hivatkozások, amelyeknek a kutató az egyedüli szerzője vagy első szerzőként szerepel.
4. Egyetlen, első vagy utolsó szerzői idézet	Olyan művekre való hivatkozások, ahol a kutató az egyedüli szerző, az első szerző vagy az utolsó szerző.
5. H-index	A kutató h-indexe, amely a legalább ennyi idézéssel rendelkező művek számát mutatja. A h-index az a maximális érték (h), ahol a kutatónak (h) legalább (h) alkalommal idézett munkája van (Hirsch, 2015; Poirrier et al., 2021). Hirsch (2015) alapján a h-index egy olyan mérőszám, amely egy kutató tudományos munkáinak mennyiségét és a kapott idézettséget egyidejűleg veszi figyelembe. Ha egy kutató h-indexe h , akkor legalább h darab olyan publikációja van, amelyeket legalább h -szor idéztek. Például, ha egy kutatónak 5 olyan publikációja van, amelyeket legalább 5-ször idéztek, de nincs 6 olyan publikációja, amelyeket legalább 6-szor idéztek, akkor a h-indexe 5.
6. Schreiber-féle társszerzőséggel kiigazított h-index	Az eredeti h-index módosítása, ezt a mérőszámot Michael Schreiber (2008a, 2008b) dolgozta ki, és a h-index kiigazított változata, amely az egyes idézetszámokat osztja a társszerzők számával, a többszerzős szerzőséggel foglalkozva. Tanulmányok szerint ez a metrika egyenlőbb és igazságosabb értékelést tesz lehetővé (Liu–Fang, 2012; Crespo–Simoes, 2021).
7. C-score (kompozit index)	Általános, az idézettség hatásának mérésére szolgáló mérőszám, amelyet Ioannidis és szerzőtársai (2016) vezettek be. A C-score több tényezőt integrál, beleértve az összes idézést, a h-indexet, a társszerzőséggel korrigált hatást és a vezető szerepeket (egyetlen, első és utolsó szerzői idézések).

Forrás: Ioannidis et al. (2016) és Ioannidis (2024).

A Stanford-lista 174 részterületen az összes kutató legjobb 2%-át sorolja fel, hogy a lehető legjobban reprezentálja a tudományos területek sokszínűségét, és egy olyan inkluzív értékelési rendszerrel szolgáljon, amely figyelembe veszi a jelentős eltéréseket a különböző diszciplínák között (Ioannidis et al., 2019; Lima-Berndt, 2021; Nichols et al., 2022). Az adatbázis a tudósokat 22 tudománykategóriába sorolja be, konkrét terület- és részterület-percentilisekkel (Ioannidis et al., 2019). Ezenkívül két mérőszámot különböztet meg: (1) az egyéves (*single-year*, SY) és (2) a pályafutáson átívelő (*career-long*, CL) listákat (Ioannidis et al., 2016). (Bár tanulmányunk nyelve magyar, pontos fordítás hiányában e két mérőszám angol elnevezését használjuk.) A *single-year*-lista egyetlen naptári éven belüli idézettségi hatásra összpontosít, célja, hogy az adott szerző saját kutatási területére gyakorolt közelmúltbeli hatását vizsgálja. A SY rövid távon tükrözi a kutató munkájának láthatóságát és relevanciáját is, emellett gyakran előrejelzi a jövőbeli idézettséget, továbbá kiemeli azokat a kutatókat is, akik aktívan hozzájárulnak a nagy hatást kiváltó (pl. magasan idézett) publikációkhoz (Ioannidis et al., 2016; 2019; 2020). Az egyéves metrika segít azonosítani a feltörekvő tudósokat, akiknek a közelmúltban megjelent publikációi figyelmet kapnak, ugyanakkor az egyes tudományágakon belüli éves idézettség normalizálásával lehetővé teszi a területek közötti összehasonlítást is (Ioannidis et al., 2016; 2019; 2020). Ezzel szemben a *career-long*-lista egy kutató egész élete során kapott összes idézést összesíti (Ioannidis et al., 2016). A CL a kumulatív hatást veszi figyelembe: tükrözi mind a hosszú távú hozzájárulásokat, mind a tudományos diskurzusban tartósan fennmaradó, nagy hatású publikációkat (Ioannidis et al., 2016). Ez utóbbi lista elsősorban tehát a „befutott”, az adott tudományterületen legsikeresebb kutatókat összesíti.

Bár Ioannidis és szerzőtársai (2016; 2019; 2020), illetve Ioannidis (2024) következetesen azt állították, hogy ez az adatbázis – beleértve az SY- és a CL-listát – együttesen kiegyensúlyozott képet nyújt a kutatási kiválóságról, csökkenti a diszciplínák közti mérési torzításokat, egyes kutatók, különösen Moed (2021) erősen bírálta a kiválósági listát, és az átláthatóság, a „hamis pontosság” és a módszertani torzítások kérdéseit hangsúlyozta. Szerinte a Stanford-listának nincs erős elméleti alapja, és a használt mértékek statisztikai függőséghez vezetnek. Azt is állította, hogy a korlátozott profilhitelesítés és az egyes szakterületen normalizált mérőszámok hiánya további aggályokat vet fel, mivel az egyetemes szabványosítás félrevezetheti a diszciplináris különbségeket. Emellett azt is kiemelte, hogy az adatbázis szerkezete a vezető kutatóknak kedvez, hátrányos helyzetbe hozva a pályakezdő tudósokat, és a Scopusra való támaszkodás kétségeket vet fel az adatbázis „objektív” jellege kapcsán – azaz, hogy maga az adatbázis egyenlő súllyal kezelne két különböző közleményt.

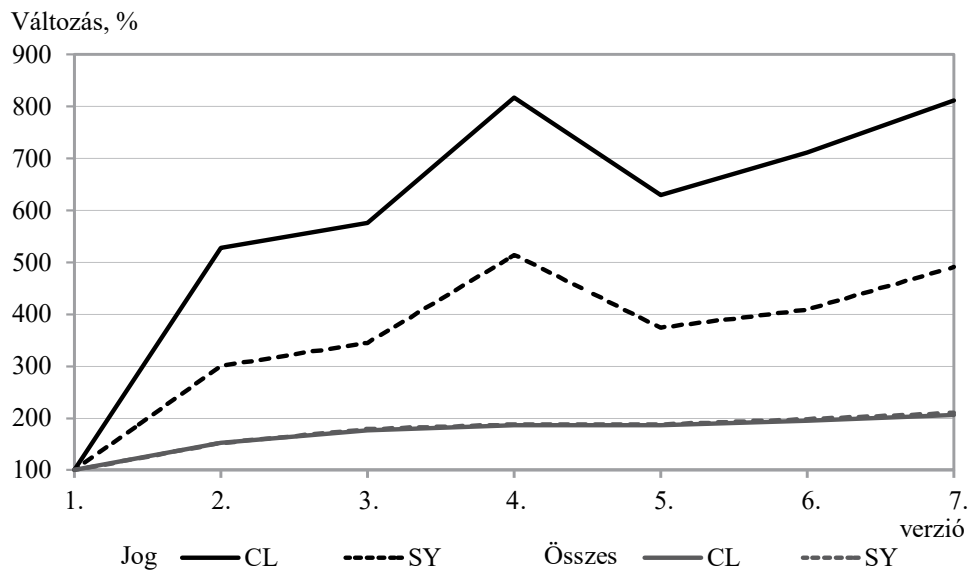
Jelen tanulmányban a Stanford-listát, pontosabban annak 2024-es, frissített változatát (Ioannidis, 2024) vizsgáljuk, különös tekintettel Moed kritikai állítására.

A reprezentáció kérdésének vizsgálatához kutatásunkat egy konkrét területre, a jogi tanulmányokra összpontosítjuk. Ez a megközelítés két kulcsfontosságú megfontoláson alapul. Először is, a 2024-es *Ioannidis*-lista érdekes tendenciát mutat a jogtudomány mint kutatási terület tekintetében. Ha a Stanford-lista mind a hét változatát figyelembe vesszük (*Ioannidis et al., 2019; 2020; Baas et al., 2021; Ioannidis 2022a; 2022b; 2023; 2024*), a jog területe páratlan fejlődést és markáns növekedést mutat; talán nem túlzás azt állítani, hogy az adatbázisban az egyik legdinamikusabban növekvő kutatási területnek számít. Bár a növekedés minden tudományágot tekintve folytonos és igen magas (207% a CL és 210% az SY esetében), a Stanford-lista első változata óta a jog (ideértve a kapcsolódó jogi tanulmányokat is) területén dolgozó kutatók esetében a CL-listán 811%-os, az SY-listán pedig 491%-os növekedés tapasztalható, ami alapján elmondható, hogy a jog az egyik leggyorsabban növekvő területet jelenti az alterületek és kategóriák közül (1. ábra).

1. ábra

**A jog és más tudományterületek (összes) fejlődése a Stanford Top 2%-os listáján
(1. verzió = 100%)**

*Growth of law and other disciplines (all/összes) in the Stanford Top 2% list
(Version 1 = 100%)*

Forrás: *Ioannidis és szerzőtársai (2019; 2020), Baas és szerzőtársai (2021); Ioannidis (2022a; 2022b; 2023; 2024).*

Ezen túlmenően fontos hangsúlyozni, hogy vizsgálatunk nem kizárólag az adatbázis legutóbbi frissítésében szereplő mennyiségi méréseken vagy tendenciákon

alapul. *Moed (2021)* reprezentációval és inkluzivitással kapcsolatos aggodalmaira hivatkozva meg kell említeni, hogy a jog és a jogi tanulmányok területét és a benne folyó tudástermelést történelmileg a globális északról származó tudósok uralják. *Manley (2024)* e kontextusban kiemelte az Egyesült Királyság és még inkább az Egyesült Államok rendkívüli dominanciáját a vezető (vagy ahogy *Manley* nevezi: „elit”) jogi folyóiratok szerzői, szerkesztői, kiadói és publikációs számában. A globális dél tudósainak a jogi tanulmányok tudástermeléséből való történelmi marginalizálódásával és szélsőségesebb esetekben kizárásával kapcsolatos aggodalmakat visszhangozva egyes kutatók régóta szorgalmazzák a kevésbé fejlett régiókból származó tudósok integrálásának innovatívabb és befogadóbb módjait (*Emtseva, 2022*). Egyesek szerint a globális dél alulreprezentáltsága abban a „hagyományban” is gyökerezik, hogy a nemzetközi rangsorokban alulértékelik a régióból származó intézményeket és felsőoktatási intézményeket (*Arundhati, 2023*). Érdekes módon még a globális északon, így az Európai Unióban is nagy a különbség a jogi tudástermelés értékelése között, amely a kelet- és a délkelet-európai tudósok súlyos alulreprezentáltságát eredményezi nyugat- és észak-európai társaikhoz képest. Bár a történelmi és geopolitikai tényezők, valamint az episztemológiai akadályok (*Alvarez, 2017*) minden bizonnyal lényeges szerepet játszanak ennek az egyenlőtlenségnek a kialakulásában, *Nunna és szerzőtársai (2023)* a hierarchiát, a faji, etnikai és a nemi hovatartozást is megemlítik a jogtudományi tudástermelés torz eloszlásának lehetséges tényezőiként.

A jog tudományometriai és a jogtudomány tudománytermelési egyenlőtlenségeinek szakirodalma meglehetősen hiányos, csupán néhány cikk született e témában, és azok is főként a publikációs trendekre és mintákra összpontosítanak (*Li–Zhang, 2023; Singh et al., 2020; Lendvai, 2025a; Li, 2024*). Az egyik ilyen *Christián és szerzőtársai (2022)* tanulmánya, amelyben kiemelik, hogy a publikációs trendekre irányuló növekvő figyelem ellenére a jogi folyóiratok publikálásában tapasztalható egyenlőtlenségek vizsgálata továbbra is korlátozott. A szerzők azt is megállapítják, hogy a Scopus-indexált jogi folyóiratokat pár „gigakiadóház” uralja, a legtöbb nagy hatású jogi folyóirat a globális kiadók között koncentrálnak. Ez a koncentrált piac a jogi tanulmányokon belüli korlátozott nemzetköziesedés tágabb problémáit is tükrözi, ahol a vezető folyóiratokat erősen befolyásolják az angol–amerikai nézőpontok, amely korlátozza más perspektívák képviselését.

Bár a regionális publikációs trendek egyenlőtlenségeiről már születtek tanulmányok, amelyek említették a jogtudományt is (*Sasvári–Lendvai, 2024*), jelen írás egy fontos kutatási hiányt kíván betölteni azzal, hogy a 2024-es *Ioannidis*-lista alapján feltárja a jogtudományi trendeket, egyenlőtlenségeket és a legfontosabb polemikus kérdéseket az egyén, azaz a kutató szintjén. Tanulmányunkban két kutatási kérdést fogalmaztunk meg, *Manley (2024)* eredményeit premisszaként használva az Egyesült Államok jogi tanulmányok terén való dominanciájára vonatkozóan:

- K1: Melyek a legfontosabb különbségek az amerikai és a nem amerikai szerzők reprezentációjában és publikációs teljesítményében?
- K2: Milyen különbségek vannak az amerikai és a nem amerikai szerzők publikációs szokásai között a preferált folyóiratok és az idézettség tekintetében?

A fenti két kérdés vizsgálatán keresztül szeretnénk rávilágítani az amerikai tudósok rendszerszintű dominanciájára a jogi tanulmányok területén. A publikációs szokások, az idézési gyakorlatok és az amerikai székhelyű folyóiratok domináns szerepének vizsgálatán keresztül eredményeink azt illusztrálják, hogy a globális észak, különösen egy specifikus ország „uralma” hogyan alakítja a kutatási kiválóság globális megítélését. Álláspontunk szerint ennek az egyensúlytalanságnak a kezelése az idézettségi mérőszámok, a szerkesztési gyakorlatok és a nemzetközi együttműködési keretek kritikus átértékelését teszi szükségessé.

Fontos megjegyezni egy megkerülhetetlen kérdést a jogi területen kutatók vizsgálata kapcsán. A jogtudomány egyik alapvető sajátossága ugyanis, hogy rendkívül helyspecifikus, sokszor nyelvhez vagy kultúrához kötött (lásd egyes jogi rendszerek esetében), és összességében igen kevés olyan jogi altudományág vagy kutatási terület van, amely a globális olvasóközönség számára releváns lehet. Példának okáért, bár a magyar jogtörténet vagy éppen a hazai közigazgatási jog vezető kutatói kétségtelenül kiváló munkát végeznek, kutatási eredményeik *ab ovo* lokális közönségnek szólnak. A periférián lévő országok továbbá jelentős nyelvi és fordítási akadályokkal is küzdenek, amelyek tovább nehezíthetik helyzetüket, ellentétben a tudomány „*lingua franca*”-ját beszélő angolszász kutatókkal. Ettől függetlenül fontos megállapítani, hogy a jogtudomány tudományometriai megismerése és mérése egy folyamatosan fejlődő terület (Lendvai, 2025a; Li, 2024), és nem lenne helyes a tudományos eredmények láthatóságának és sikerességének mérését csupán amiatt elvetni, mert bizonyos jogi kérdések elsősorban lokális problémákra reflektálnak. Továbbá, mivel a Stanford-lista maga is külön kategorizálja a jogászokat, meglátásunk szerint a kutatás témája fontos eredményekkel szolgálhatnak a hazai jogkutatók számára, különösen a folyóirat-választásra tekintettel.

2. Módszertan

Mint fentebb említettük, kutatásunk a 2024-es Stanford-listára alapszik (Ioannidis, 2024). Adatbázisunk azonban kibővíti Ioannidis adatállományát. Először is azonosítottuk a „jog” terület összes tudósát mind az SY-, mind a CL-adathalmazban. A két adatbázisban összesen 766 olyan kutatót azonosítottunk, akik legalább az

egyik vizsgált adatbázisban szerepelnek. Ezt követően szegmentáltuk a két adatbázist, hogy jobban megfeleljen *Ioannidis* módszertanának. Ennek eredményeként összesen 393 kutatót azonosítottunk az SY- és 373-at a CL-adatkészletben, azokat a szerzőket, akik mind a két adatbázisban jelen voltak, nem szűrtük ki, hogy a teljes adatbázissal tudjunk dolgozni. Az adatbázisokban 233 olyan kutatót találtunk, aki mind az SY-, mind a CL-listában szerepelt, tehát igen magas volt az átfedés a két lista között. A Stanford-lista két idézettségi adatkészlet szerint is elkészül. Az egyikben, amelyet mi is használtunk jelen tanulmány elkészítéséhez, az összes idézetet feltünteteti (*all citations* adatbázis), azaz mind a függő, mind a független hivatkozásokat számolja. A másik adatkészlet kizárja a függő hivatkozásokat, és csak a függetlent veszi figyelembe. Döntésünk mellett, hogy az *all citations* adatkészletet használjuk az adatelemzésből, abból fakadt, hogy a 766 szerzőnél összességében alacsony volt a függő hivatkozások száma: az átlagos önidézési arány 5,64% volt (szórás: 6,49). Az önhivatkozások vizsgálata 3,90%-os mediánértéket mutatott, míg az interkvartilis tartomány (IQR) 1,53% (25. percentilis) és 7,83% (75. percentilis) között mozgott. Mivel a jogtudomány területén az önhivatkozás nem tiltott vagy kifogásolható gyakorlat, ahogy fentebb is látszik, mind az átlag-, mind a mediánérték a függő hivatkozások tekintetében 6% alatt volt, így álláspontunk szerint nem volt indokolt kizárni a függő hivatkozásokat. Továbbá, a Stanford-lista metodológiájában az idézettségi mutatók számításakor az önidézettek is fontos szerepet játszanak (lásd *Ioannidis et al., 2016; Ioannidis, 2024*), és a kiválósági rangsorokat ezen teljes idézettségi adatok figyelembevételével állítják össze. Összességében tehát, mivel a célunk az volt, hogy a kutatók tudományos hatását és láthatóságát a lehető legteljesebb képet adó idézettségi adatok alapján elemezzük, az *all citations* verzió használatát tartottuk indokoltnak.

Ezután a Scopus API és Python segítségével automatikus adatgyűjtéssel, így különösen a szerzők Scopus-azonosítója alapján kinyertük a Scopusban a két adatbázisban szereplő kutatók összes publikációs metaadatát, többek között azért is, mert ez szolgál a Stanford-lista alapjául (*Ioannidis et al., 2016*). Az azonosítási folyamat során automatizálva, majd manuálisan is párosítottuk és ellenőriztük a kutatók nevét és intézményi háttérét a Scopus egyedi szerzői azonosítóival (*Scopus Author ID*), ezáltal minimalizálva a névegyezésekből adódó esetleges téves azonosításokat. Az adatgyűjtés során kizárólag olyan kutatókat vettünk figyelembe, akik a vizsgált listán szerepeltek, és az ő publikációs adataikat nyertük ki a Scopus-adatbázisból. A közleménytípusok tekintetében a vizsgálat a Scopusban rögzített összes tudományos publikációra kiterjedt, ideértve a folyóiratcikkeket, könyvfejezeteket és konferenciaközleményeket is. Fontos kiemelni, hogy voltak olyan tudósok, akik mind az SY-, mind a CL-listán szerepeltek, ennek ellenére, mivel a Stanford-lista szigorúan megkülönbözteti a két adathalmazt, ezek a „visszatérő” tudósok mindkét adathalmazban szerepeltek. A módszertani egyértelműség kedvéért kimértük a két lista hasonlóságát (2. táblázat).

2. táblázat

Egyéves és pályafutáson átívelő adatkészlet hasonlósága
Similarities between the single-year and the career-long datasets

Kategória	Egyéves adatkészlet	Pályafutáson átívelő adatkészlet	Hasonlóság, %
	darab		
Publikációk a Scopusban	24 207	26 256	52,76
Nem amerikai szerzők publikációi	14 165	13 522	48,57
Amerikai szerzők publikációi	10 042	12 734	57,86

Forrás: Ioannidis (2024).

A K2 vizsgálatához a VOSviewer programot is használtuk az idézési klaszterek és hálózatok elemzésére. A VOSviewer egy bibliometriai szoftver, elsősorban adatelemzéshez és -vizualizációhoz használják (*Van Eck–Waltman, 2009*). A VOSviewerben kifejezetten azt vizsgáltuk, hogy milyen hivatkozási és társszerzőségi minták vannak a Stanford-listán szereplő kutatók vonatkozásában.

További vizualizációkhoz a Python Matplotlibet használtuk, amely egy széles körben ismert és használt, 2D-grafikus ábrázolókönyvtár a Pythonban (*Hunter, 2007*).

3. Eredmények

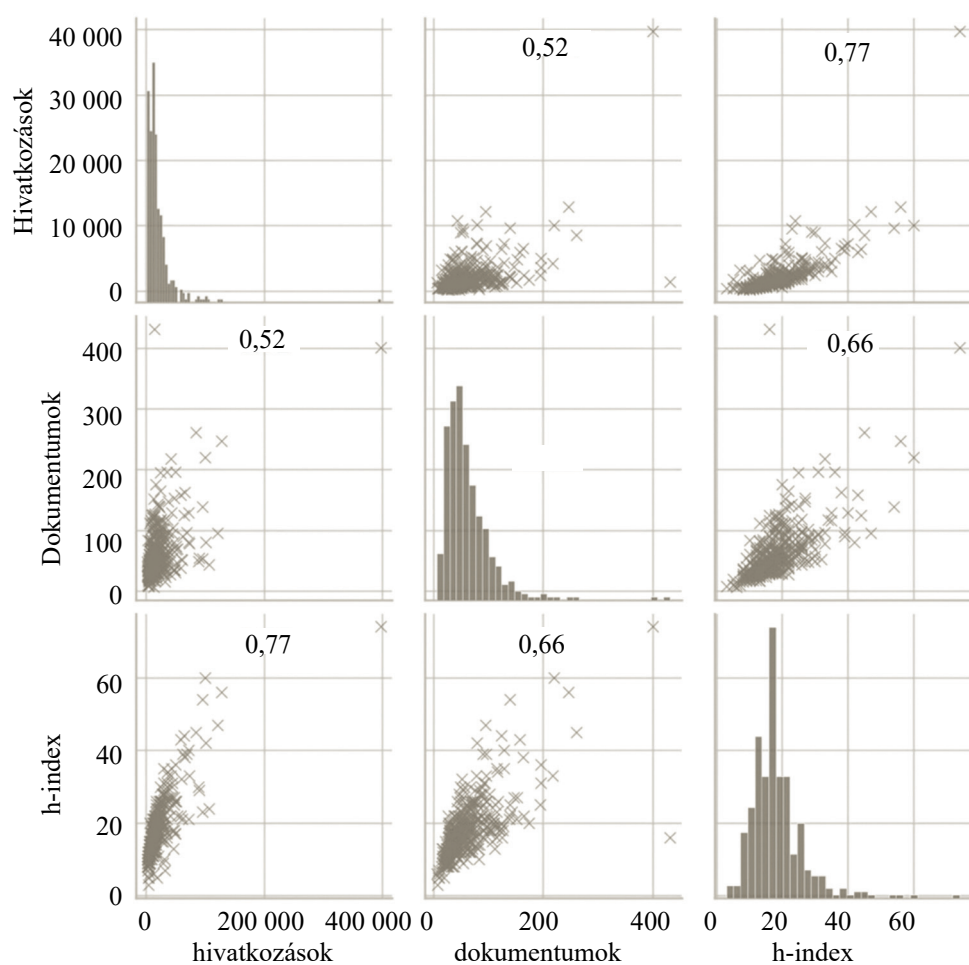
Mielőtt elkezdtük volna az amerikai és a nem amerikai közti konkrét megkülönböztetést (K1), először az SY- és a CL-adatállományok általános tendenciáit vizsgáltuk meg. Kifejezetten a hagyományosan ismert és használt mérőszámokra összpontosítva, mint például a publikációk száma (publications {N}), az idézések száma és a h-index, megállapítható, hogy a két adathalmaz közel azonos hasonlóságot mutat a vizsgált mérőszámok tekintetében: néhány tudós publikál a legtöbbet, és néhány tudós gyűjti a legtöbb idézést, ezért magasabb h-indexet ér el. Ezek az eredmények megfelelnek a tudománymetria két talán legismertebb törvényének, *Merton (1968)* Máté-hatásának, amely a publikációk egyenlőtlen sikerét jelzi, és *Lotka (1926)* törvényének, amely azt hangsúlyozza, hogy egy adott kutatási területen néhány szerző publikálja a legtöbb tanulmányt.

A két adatkészlet esetében korrelációs vizsgálatot is végeztünk, ennek eredményeit az egyes kritériumok metszetén ábrázolt szórásvizualizációk felett tüntettük

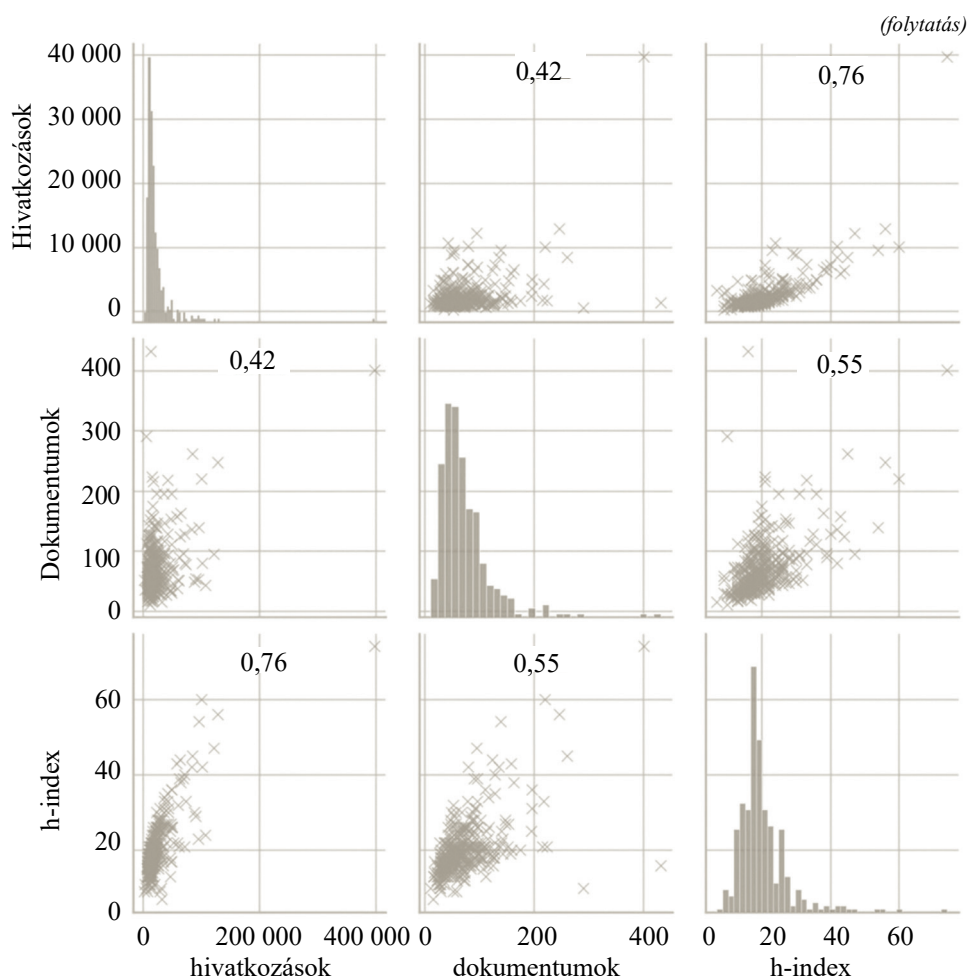
fel. Nem meglepő módon a h-index és az idézettség erősen korrelál, míg a dokumentumok korrelációja mind az idézettséggel, mind a h-indexszel közepes (2. ábra).

2. ábra

A SY- (felső) és CL- (alsó) adathalmaz a publikációk számának, az idézéseknek és a h-indexnek az eloszlása és a korrelációja
The distribution and correlation of the number of publications, citations and h-index in the SY (top) and CL (bottom) datasets

(Az ábra folytatása a következő oldalon)

Forrás: saját szerkesztés *Ioannidis (2024)* listája alapján.

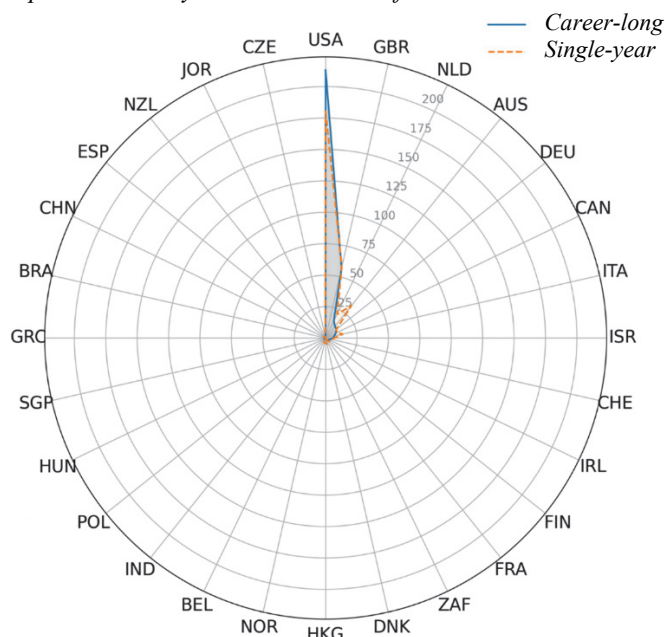
Rátérve a K1-re, azaz a legfontosabb különbségek vizsgálatára az amerikai és a nem amerikai szerzők reprezentációjában és publikációs teljesítményében, először a nemzetek szerinti megoszlást vizsgáltuk. A CL-adatkészletben 57,1% (N = 213 az N = 373-ból), az SY-adatkészletben pedig 46,1% (N = 181 az N = 393-ból) amerikai szerző volt. Még érdekesebb, hogy a globális észak erős dominanciája is megállapítható, mivel a mindkét adatkészletben képviselt első 14 nemzet közül csak India, Dél-Afrika (ZAF), Brazília és Jordánia volt jelen a globális délről, a nyugati országokhoz képest maroknyi tudóssal. Kiemelendő továbbá, hogy két európai perifériaország (vö. *Demeter, 2021; Sasvári-Lendvai, 2024*), nevezetesen Magyarország és Csehország is szerepelt a listán, azonban

egyikük sem volt még csak megközelítőleg se a top 5-ben a két adathalmaz egyikeben sem, amelyeket az Egyesült Államok, az Egyesült Királyság, Hollandia, Ausztrália, Németország, Olaszország és Kanada uralt (3. ábra).

3. ábra

A Stanford-listán való képviselet megoszlása nemzetenként a jogban, 2024

Representation by nation on the Stanford list in Law in 2024

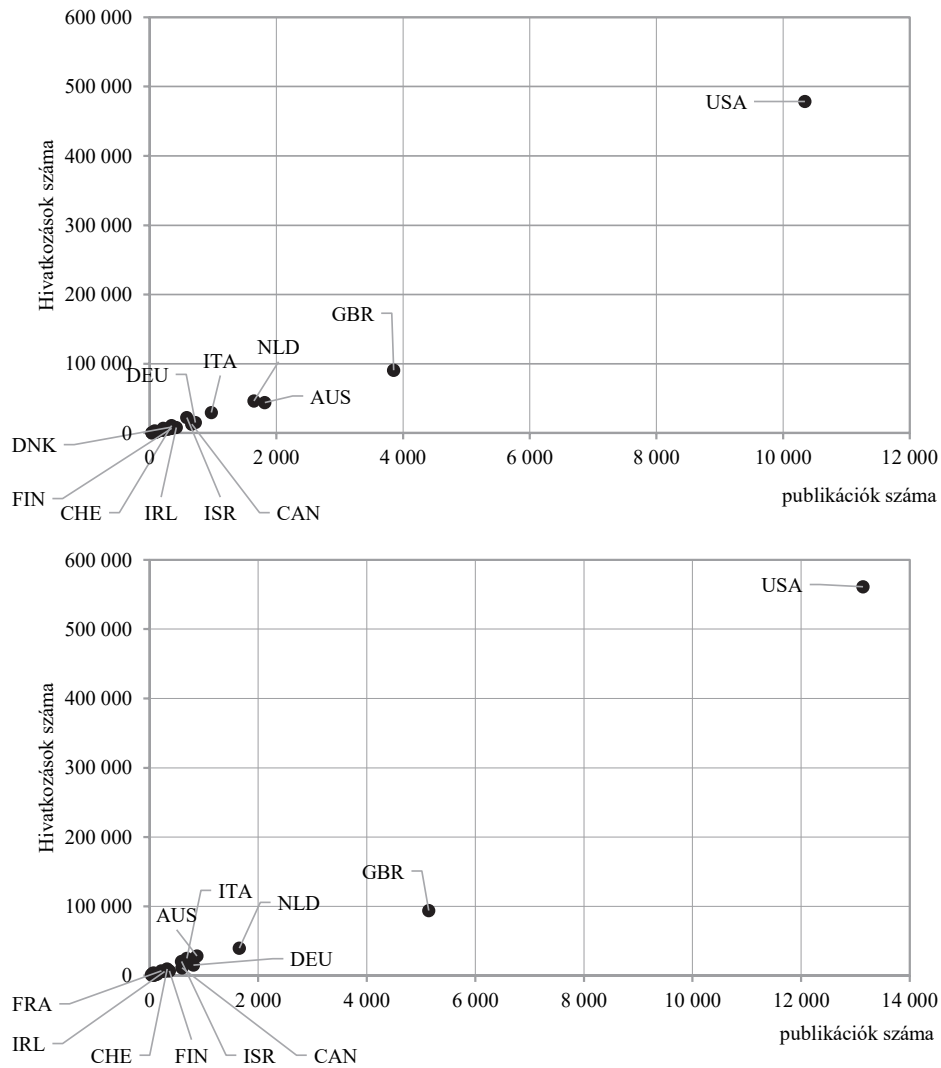
Forrás: saját szerkesztés *Ioannidis (2024)* listája alapján.

Ioannidis (2024) adathalmazának két metrikája, az idézések és a publikációk száma alapján megvizsgáltuk az amerikai és a nem amerikai szerzők közötti különbségeket. Mind az SY- (felső panel), mind a CL- (alsó panel) adathalmazban feltűnő az Egyesült Államok dominanciája; az amerikai tudósok a kapott idézések és a publikációk számában is kiemelkednek, olyannyira, hogy a következő három ország (Egyesült Királyság, Ausztrália és Hollandia) metrikáinak összege elmarad az Egyesült Államok számaitól. Ebben a tekintetben azt állíthatjuk, hogy az USA mindkét adatkészletben kiugró, mivel az idézettséget tekintve a legnagyobb hatással és a legtöbb publikációval rendelkezik. Mindkét buborékdiagram szemléletesen mutatja be ezt a dominanciát, ahogy azt is, hogy pár ország uralja a jogtudomány területét. A 4. ábra megjeleníti a globális északi és a globális déli országok közötti szakadékot a kutatási teljesítményük tekintetében, alátámasztva a már létező elméleti keretet, miszerint előbbieik dominálnak a jogi kutatásban (*Emtseva, 2022; Dezalay, 2023; Manley, 2024; Silverman, 2024*).

4. ábra

**Pontdiagramok az idézések és publikációk alapján nemzetenként
az SY- (fent) és a CL- (lent) adathalmazokban**

*Scatter charts based on citations and publications by country
in the SY (top) and CL- (bottom) datasets*

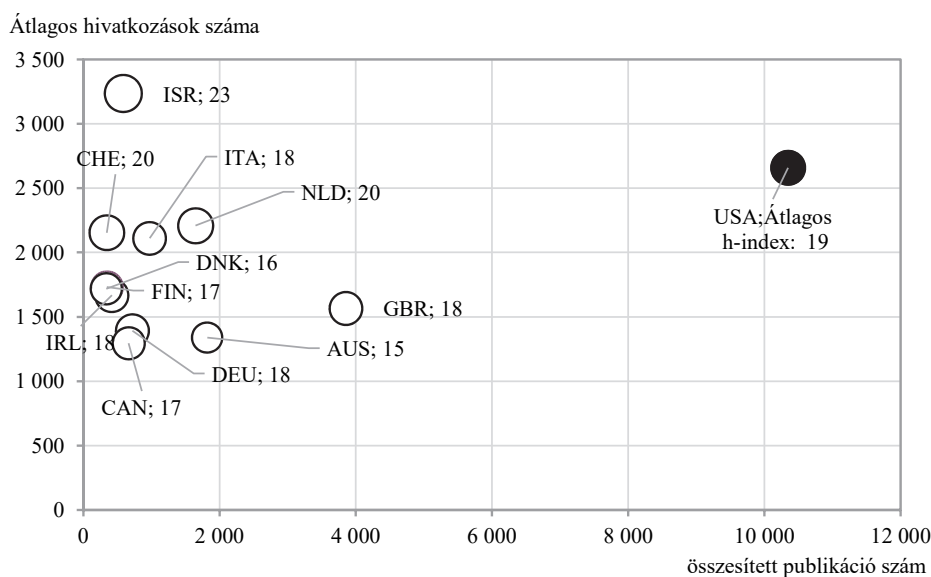

Forrás: saját szerkesztés Ioannidis (2024) listája alapján.

Három indikátor – a publikációs szám, az átlagos hivatkozások száma és az átlagos h-index – alapján is összemértük az egyes országok teljesítményét. Az SY-adatbázis elemzése nyomán egyértelműen megfigyelhető, hogy néhány ország, de különösen egy, az Egyesült Államok kiemelkedően teljesít mind a publikációs szám, mind a hivatkozások tekintetében. A lenti szórásdiagramon jól látható, hogy az Egyesült Államok kiugróan magas publikációs számmal és hivatkozással rendelkezik, a h-index területén csupán pár, jóval kevésbé reprezentált, főképpen nyugati ország előzi meg. Németország és az Egyesült Királyság szintén jól teljesít, magas hivatkozási és h-index értékekkel (5. ábra).

5. ábra

Szórásdiagram publikációs szám, hivatkozásszám és h-index szerint nemzetenként az SY-adatbázis alapján
Scatterplot by publication number, citation count, and h-index by country based on the SY database

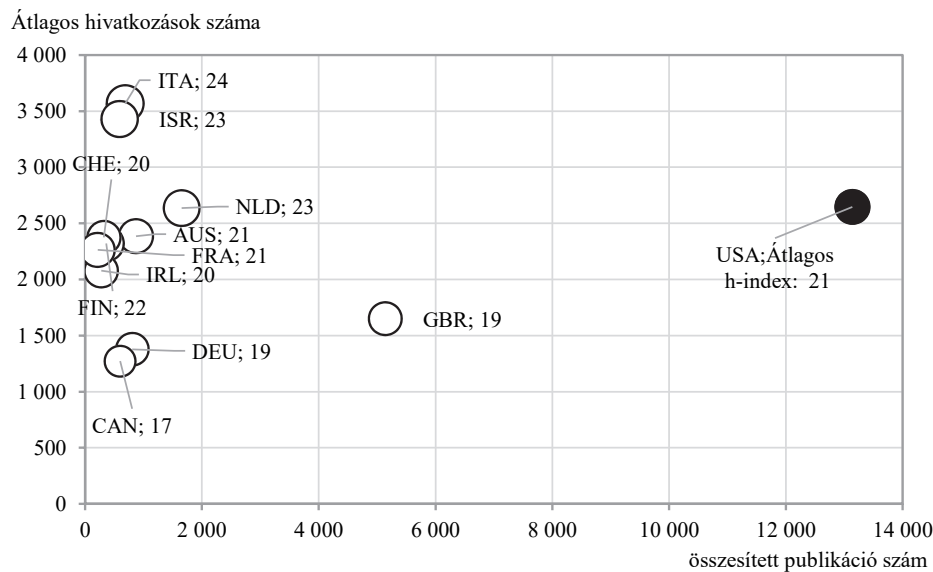
Forrás: saját szerkesztés Ioannidis (2024) listája alapján.

A CL-lista hasonló eredményeket mutat: jól kirajzolódik a globális észak országainak dominanciája, különösen az Egyesült Államok kiemelkedő szerepe. Az USA jelentős előnnyel vezet mind a publikációs szám, mind az átlagos hivatkozások tekintetében, Németország, az Egyesült Királyság és Kanada szintén figyelemre méltó eredményeket mutatnak, ám egyikük sem éri el az USA szintjét az átlagos h-index és a hivatkozások száma terén. Ezzel szemben a globális dél or-

szágaiból származó publikációk sokkal kisebb számúak és alacsonyabb hivatkozottságot mutatnak; ezek az országok és legkiválóbb kutatóik kisebb láthatósággal és elismertséggel bírnak a nemzetközi tudományos szcénában (6. ábra).

6. ábra

Szórásdiagram publikációszám, hivatkozásszám és h-index szerint nemzetenként a CL-adatbázis alapján
Scatterplot by publication number, citation count, and h-index by country based on the CL database

Forrás: saját szerkesztés Ioannidis (2024) listája alapján.

A K2-re fókuszálva először az amerikai és a nem amerikai tudósok vezető folyóiratait vizsgáltuk meg mindkét adathalmazban, az SY-adatkészlettel kezdve. A Scopusból kinyert publikációs adatok alapján az amerikai szerzők számára a 10 legnépszerűbb folyóirat kizárólag amerikai folyóirat, pontosabban amerikai székhelyű jogi folyóiratok. Fontos, hogy ezek egyike sem kapcsolódik egyetlen „Big 5” kiadóhoz sem (ezek a tudományos publikálás kereskedelmileg legsikeresebb és legfontosabb alakjait jelentik, beleértve az Elsevier, a Sage, a Wiley, a Taylor and Francis és a Springer Nature kiadót {Larivière et al. 2015; Nishikawa-Pacher, 2022}), az amerikaiak egyértelműen hazai, leginkább Ivy és Amber League-egyetemek egyetemi folyóirataihoz írnak. A *Harvard Law Review* a legnépszerűbb folyóirat a Stanford-listán lévő amerikai jogtudósok számára, ami a legtöbb publikációt és a cikkenkénti legmagasabb átlagos idézettséget mutatja.

Azt is hangsúlyozni kell, hogy a két adatkészlet közötti legfontosabb különbség a folyóirat-helyszíneken kívül nem a publikációk száma az adott régióban, hanem

sokkal inkább az egy cikkre kapott átlagos idézettség. Az amerikai szerzők általában több idézést kapnak cikkeikre, mint a nem amerikai tudósok, bár azt is ki kell emelni, hogy a szórás általában magasabb az amerikai tudósok idézettsége körében (3. táblázat).

3. táblázat

Az amerikai és a nem amerikai szerzők legkedveltebb folyóiratai az SY-adatkészletben

The most popular journals by American and non-US authors in the SY dataset

	Folyóirat neve	Szerző	Publikációk száma (N)	Idézettség					maximum
				medián	szórás	25%	50%	75%	
1.	<i>Harvard Law Review</i>	USA	178	100,82	243,43	8	47	133,5	3033
2.	<i>University of Chicago Law Review</i>	USA	159	59,33	135,26	10,5	22	50	1052
3.	<i>Stanford Law Review</i>	USA	127	78,08	125,80	13,5	39	95,5	1044
4.	<i>University of Pennsylvania Law Review</i>	USA	125	63,94	131,77	10	29	70	1024
5.	<i>Yale Law Journal</i>	USA	122	114,51	176,45	21	59	120	998
6.	<i>Columbia Law Review</i>	USA	113	78,42	118,86	17	40	88	761
7.	<i>California Law Review</i>	USA	106	56,50	73,99	10,75	34	67,75	411
8.	<i>Virginia Law Review</i>	USA	97	55,93	70,05	12	28	77	312
9.	<i>Michigan Law Review</i>	USA	93	43,03	44,38	6	32	68	214
10.	<i>Texas Law Review</i>	USA	92	41,22	59,40	10,75	21,5	51,75	395
1.	<i>Nature</i>	Nem USA	447	5,39	21,85	0	1	3	330
2.	<i>European Journal of International Law</i>	Nem USA	122	56,10	88,85	5	17,5	68,75	665
3.	<i>Computer Law and Security Review</i>	Nem USA	109	50,00	111,79	8	19	61	1082
4.	<i>International Journal of Constitutional Law</i>	Nem USA	108	24,05	33,29	3	12,5	31,25	183
5.	<i>European Law Journal</i>	Nem USA	105	65,19	160,68	12	28	56	1432
6.	<i>German Law Journal</i>	Nem USA	100	17,90	25,27	2	9	23,25	155
7.	<i>Industrial Law Journal</i>	Nem USA	91	13,24	21,02	0	4	18	127
8.	<i>European Journal of Risk Regulation</i>	Nem USA	80	7,93	12,13	0	2	10,25	52
9.	<i>Oxford Journal of Legal Studies</i>	Nem USA	80	28,09	31,37	8	20	41	221
10.	<i>Environmental Policy and Law</i>	Nem USA	75	1,37	2,45	0	1	1,5	13

Forrás: saját szerkesztés Ioannidis (2024) listája és a Scopus adatai alapján.

A CL-adatkészletben az Egyesült Államokban ugyanazok a tendenciák mutatkoznak, mint az SY-adatkészletben; az összes amerikai folyóirat a top 10-ben van, és különösen fontos kiemelni, hogy a top 10 pontosan megegyezik a két adatkészletben szereplő bejegyzésekkel, viszonylag hasonló publikációs számmal, átlagos

idézettséggel és az idézettség szórásával. Az SY-adatkészlet eredményeihez hasonlóan ez esetben is a *Harvard Law Review* a legkiválóbb amerikai jogászok publikációs helye, szorosan követi a Chicagói Egyetem, a Stanford, a UPenn és a Yale jogi folyóirata.

Ami a nem amerikai kutatókat illeti, az SY- és a CL-adatállományok között kisebb különbségek vannak. Bár a CL-ben sincsenek amerikai jogi folyóiratok, az *International and Comparative Law Quarterly* vagy a *Leiden Journal of International Law* a legkiválóbb nem amerikai tudósok körében népszerű folyóiratként tűnik fel.

Mindkét adatkészletben van egy fontos eredmény a regionális egyenlőtlenségek tekintetében: sem az SY, sem a CL top folyóirat-adatkészlet nem tartalmaz egyetlen olyan periodikát sem, amelynek kiadója egy, a globális délhez kötődő ország lenne. Bár fontos aláhúzni, hogy a nagyobb kiadók esetében sokszor a kiadás helye jóval kevésbé hangsúlyos, mint akár az egyes szerkesztőbizottságok összetétele (Lendvai, 2025b) vagy a főszerkesztő származása (Csomós, 2024), ez az eredmény összességében mégis rámutat arra a rendszerszintű problémára is, hogy a globális dél azon tudósainak, akik képviseltetni akarják magukat a Stanford-listán, a globális észak nagyobb kiadók top folyóirataiban kell publikálniuk, amelyeket hagyományosan – és még inkább az elmúlt 20 évben – nagyrészt a globális északi szerzők uraltak (vö. Christián et al., 2022) (4. táblázat).

4. táblázat

**Az amerikai és a nem amerikai szerzők legkedveltebb folyóiratai
a CL-adatkészletekben**

The most popular journals by American and non-US authors in the CL dataset

	Folyóirat neve	Szerző	Publikációk száma (N)	Idézettség					
				medián	szórás	25%	50%	75%	maximum
1.	<i>Harvard Law Review</i>	USA	221	93,41	219,46	10	51	123	3033
2.	<i>University of Chicago Law Review</i>	USA	209	51,01	106,41	9	20	51	1052
3.	<i>Yale Law Journal</i>	USA	175	106,45	167,64	19	56	118	998
4.	<i>Stanford Law Review</i>	USA	163	73,42	113,22	16,5	39	87,5	1044
5.	<i>University of Pennsylvania Law Review</i>	USA	163	59,38	118,22	10	29	65	1024
6.	<i>Columbia Law Review</i>	USA	152	72,72	105,13	19	40	88,25	761
7.	<i>Texas Law Review</i>	USA	142	36,25	52,38	6,5	21	44,75	395
8.	<i>Virginia Law Review</i>	USA	137	55,31	65,77	13	30	69	312
9.	<i>California Law Review</i>	USA	135	53,88	79,41	10	28	58	442
10.	<i>Michigan Law Review</i>	USA	135	47,12	60,31	8	32	68,5	518

(A táblázat folytatása a következő oldalon)

(folytatás)

	Folyóirat neve	Szerző	Publikációk száma (N)	Idézettség					
				medián	szórás	25%	50%	75%	maximum
1.	<i>Nature</i>	Nem USA	732	4,44	19,99	0	1	3	330
2.	<i>Industrial Law Journal</i>	Nem USA	124	11,85	19,83	0	3	14	127
3.	<i>European Journal of International Law</i>	Nem USA	122	57,25	88,28	7	27,5	67,25	665
4.	<i>International Journal of Constitutional Law</i>	Nem USA	96	22,29	32,87	3	12	30	183
5.	<i>International and Comparative Law Quarterly</i>	Nem USA	95	39,82	55,94	5	16	56,5	349
6.	<i>European Law Journal</i>	Nem USA	91	69,12	171,57	13,5	28	56,5	1432
7.	<i>Leiden Journal of International Law</i>	Nem USA	87	35,49	71,42	6,5	19	39,5	573
8.	<i>Journal of International Criminal Justice</i>	Nem USA	82	26,98	29,86	4,25	15	39,75	121
9.	<i>Oxford Journal of Legal Studies</i>	Nem USA	80	27,06	24,87	9,75	20,5	41	117
10.	<i>Journal of International Economic Law</i>	Nem USA	78	31,96	32,93	6	19,5	49	137

Forrás: saját szerkesztés Ioannidis (2024) listája és a Scopus adatai alapján.

Végül az idézési mintákat az idézetelemző hálózatok segítségével tekintettük át VOSviewerrel. Először is megvizsgáltuk az amerikai és a nem amerikai tudósok idézési mintáit országonként az SY-adatkészletben. Ez azt jelenti, hogy az idézéseknél azt elemeztük és vettük figyelembe, hogy az adott szerző, akit az amerikaiak és a nem amerikaiak idéznek, melyik országhoz tartozik a Scopus-metaadatok alapján.

Ami az amerikai tudósokat illeti, az idézettségi hálózat szerint az Egyesült Államok a domináns és leginkább központi csomópont. Az olyan országok, mint Németország, Kanada és Hollandia, szorosan kapcsolódnak az Egyesült Államokhoz, kiemelve az ezekkel az országokkal való gyakori együttműködési vagy idézési kapcsolatokat. Az olyan kisebb csomópontok, mint Svájc, Ausztrália és Franciaország, a központi szereplők köré csoportosulnak, ami aktív, de kevésbé kiterjedt részvételre utal az idézettségi hálózatban. Az európai országok egy figyelemre méltó regionális klasztert alkotnak, erős összeköttetésekkel, összetartó együttműködési mintát mutatva ezzel. A perifériaországoknak, mint Chile, Kenya és Magyarország, kevesebb kapcsolódási pontjuk van. Ez valószínűleg a korlátozott együttműködés vagy a kisebb idézési hatás miatt van.

A nem amerikai tudósok tekintetében az Egyesült Királyság jelentős csomópontként jelenik meg. Az Egyesült Államok, Németország és Hollandia szintén kiemelkedő helyet foglal el, sűrű klasztert alkotva az Egyesült Királysággal, ami az ezen országok közötti szoros együttműködésre utal. Más európai országok, mint

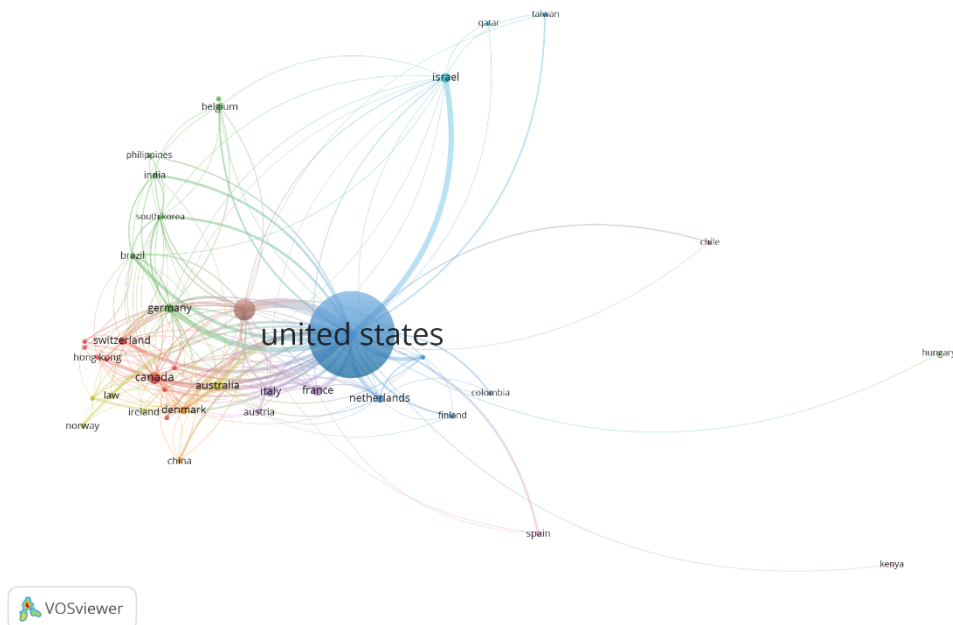
Svájc és Olaszország, hozzájárulnak egy kompakt, Európa-központú hálózathoz, megerősítve az Európán belüli erős regionális kapcsolatokat. Izrael kiemelkedik az Egyesült Államokkal, az Egyesült Királysággal és más országokkal való jelentős kapcsolataival, ami aktív nemzetközi szerepvállalást tükröz. Az olyan periferiális országok, mint a Fülöp-szigetek, Uganda és Jordánia, kevesebb kapcsolattal rendelkeznek, ami a központi hálózatba való korlátozott integrációra utal.

Mindkét esetben szembeűnő a hivatalos nyelvként az angol használó és a más kiemelkedő globális északi országok dominanciája, valamint a globális déli országok jelentős alulreprezentáltsága. Ez azt jelzi, hogy a globális északi tudósok többnyire más globális északi tudósokat idéznek, míg a globális déli kutatók marginális szerepet játszanak, vagy egyáltalán nem játszanak szerepet a kiválóként számon tartott jogi szerzők hivatkozásait illetően (7. ábra).

7. ábra

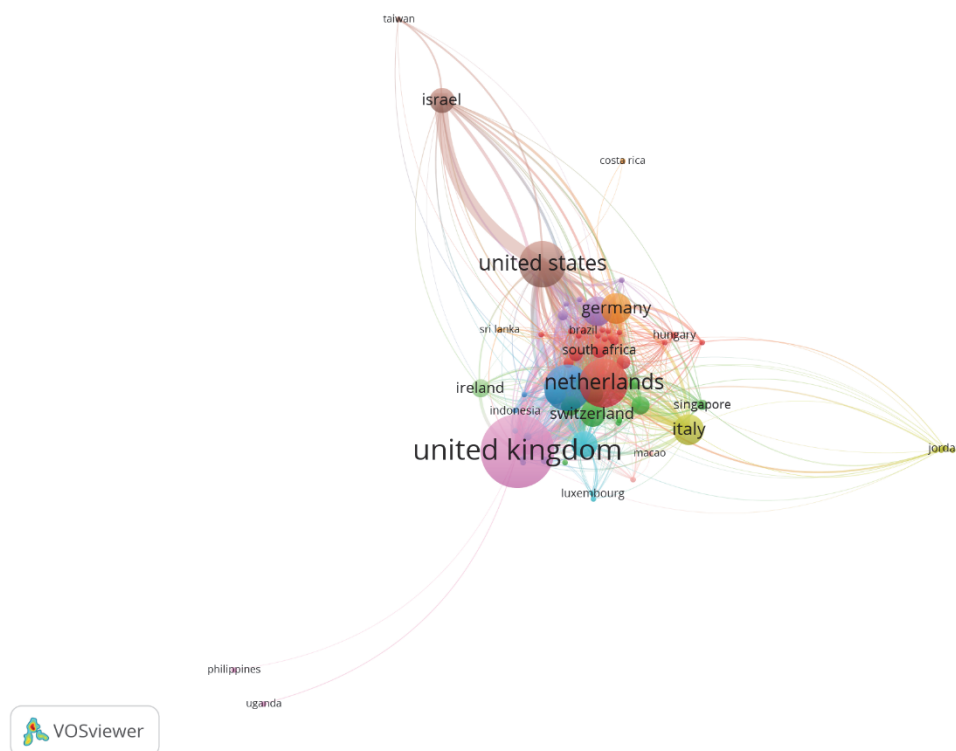
Az amerikai (fent) és a nem amerikai tudósok (lent) idézettségi elemzései országonként az SY-adatkészletben

Citation analysis of US (top) and non-US scientists (bottom) by country in the SY dataset

(Az ábra folytatása a következő oldalon)

(folytatás)

Forrás: saját szerkesztés.

A CL-adatkészlet közel azonos eredményeket mutatott mind az amerikai, mind a nem amerikai tudósok idézettségi hálózataira vonatkozóan. Ami az amerikai tudósokat illeti, az Egyesült Államok még inkább a középpontban van, jelentős mennyiségű kapcsolattal számos ország irányában, ami aláhúzza befolyásos pozícióját a nemzetközi kutatási együttműködésekben. A hozzá közeli országok, mint Kanada, Németország és Ausztrália, sűrű magot alkotnak az Egyesült Államok körül, ami erős együttműködési kapcsolatokra utal. A skandináv országok, beleértve Svédországot és Finnországot, jól összekapcsolt csomópontokként jelennek meg, különösen az Egyesült Államokkal, ami aktív transzatlanti partnerségekre utal. Ezzel szemben az olyan országok, mint Magyarország, Kenya és az Egyesült Arab Emírségek, a periférián helyezkednek el, kevesebb kapcsolattal, ami az idézési hálózat magján belüli alacsonyabb fokú integrációra utal.

Az SY-adatkészlet eredményeihez hasonlóan a nem amerikai tudósok idézettségi hálózata is az Egyesült Királyságot helyezi központi csomópontba. A szoros együttműködők közé tartozik Németország, Hollandia és Svájc, amelyek sűrű európai klasztert alkotnak az Egyesült Királyság körül. Bár az Egyesült Államok és

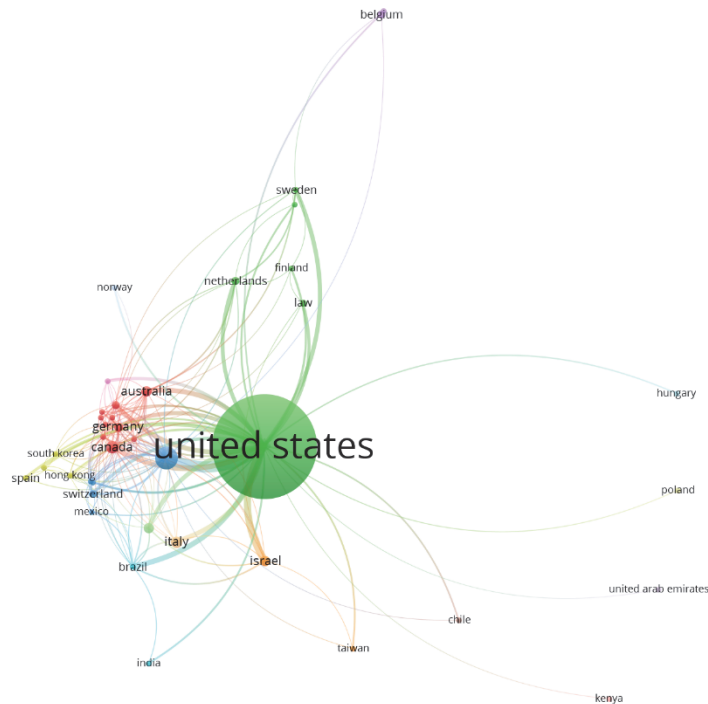
Izrael kapcsolatban állnak egymással, kissé távolabb helyezkednek el a fő klasztertől, ami a kutatási tájegységen belüli külön hálózatokra vagy fókuszterületekre utal. Izrael erős kétoldalú kapcsolatokat mutat korlátozott számú országgal, főként az Egyesült Államokkal és az Egyesült Királysággal, ami valószínűleg célzott együttműködési erőfeszítéseket tükröz. Az olyan országok, mint Olaszország, Kína és Írország, integrálódtak a hálózatba, de kevésbé központi helyen helyezkednek el, ami a globális kutatási hálózaton belüli mérsékelt összekapcsolódásra utal.

Mindkét adatkészletben van egy fontos kiugró adat, nevezetesen Izraelé. Bár ezen a téren nem szerepel a vezető országok között, a kiváló tudósok számára idézhető dokumentumokkal való ellátottsága tekintetében figyelemre méltó. Izrael viszonylag jelentős mértékben képviselteti magát minden olyan hálózatban, amely rendkívül erős és szoros kapcsolatban áll az Egyesült Államokkal (8. ábra).

8. ábra

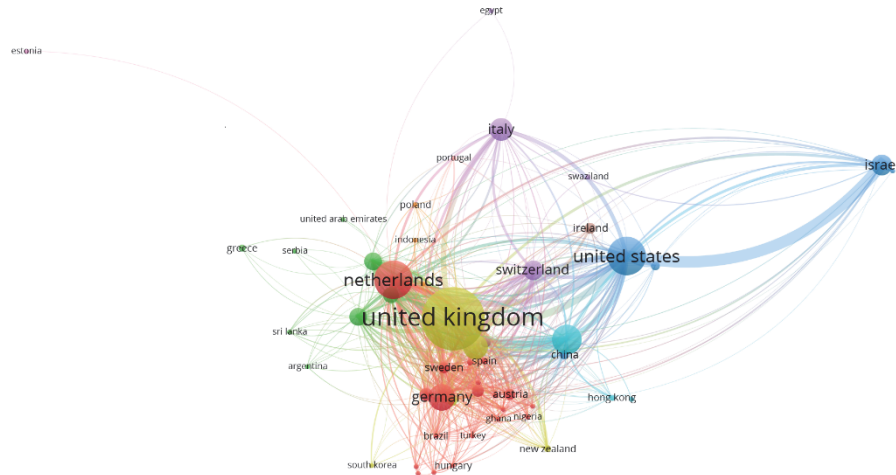
Az amerikai (fent) és a nem amerikai tudósok (lent) idézettségi elemzései országoként a CL-adatkészletben

Citation analysis of US (top) and non-US scientists (bottom) by country in the CL dataset

(Az ábra folytatása a következő oldalon)

(folytatás)

Forrás: saját szerkesztés *Ioannidis (2024)* listája alapján, Scopus-adatokkal.

4. Diskusszió

Célunk az volt, hogy feltárjuk a Stanford-listán az amerikai tudósok hangsúlyos dominanciáját a jogi tanulmányokban, mind az egyéves (SY-), mind a karrier- és életpálya- (CL-) adathalmazokban. Kutatásunk meghatározó és álláspontunk szerint vitathatatlan eredménnyel szolgál az amerikai dominanciára nézve.

A metrikus vizsgálatunk szempontjából mind az SY-, mind a CL-adathalmazok azt mutatják, hogy az amerikai tudósok következetesen dominálnak a nagyhatású mérőszámok tekintetében, különösen az idézettség és a publikációk száma terén. Az amerikai tudósok publikációi magasabb átlagos idézettséget mutatnak, megerősítve ezzel hatásukat a jogi tanulmányok területén. Eredményeink rávilágítanak arra, hogy az Egyesült Államok mellett más globális északi országok, például az Egyesült Királyság, Hollandia és Németország képviseli a „kiválóságot”. A globális dél országai jelentősen alulreprezentáltak, csupán pár országból, mint India, Brazília és Dél-Afrika, jelenik meg szerző mindkét adatkészletben.

A tanulmány egyik megállapítása az amerikai tudósok publikációs preferenciái: túlnyomórészt nagy presztízsű amerikai jogi folyóiratokban publikálnak, mint a *Harvard Law Review*, a *Yale Law Journal* és a *Stanford Law Review*. E folyóiratok mindegyike tekintélyes amerikai egyetemekhez kötődik és a globális tudományos közösségen belül nagy ismertséggel és magas idézettséggel bír, illetve széles körű olvasóközönséget vonz. A nem amerikai tudósok nagyobb valószínűséggel publikálnak például nemzetközi vagy európai folyóiratokban. Ezek, bár presztízsüket tekintve kiválóak és tekintélyesek, általában kevesebb idézést hoznak, mint az amerikai székhelyű folyóiratok. Emellett a globális délhez kötődő folyóiratok hiánya a jogtudósok legjelentősebb publikációs helyszínei között rávilágít az e régiókból származó tudósok számára jelentkező kritikus akadályra is: a globális dél egyetlen lehetősége a kiválóság felé a globális észak folyóirataiba publikálni.

A tanulmány idézettségi hálózati elemzése azt jelzi, hogy az Egyesült Államokban élő tudósok elsősorban a „hazai piacról” idéznek, az idézéspreferencia-mintájuk USA-központú idézési ökoszisztémát rajzol elénk. Fontos azonban, hogy ez a hálózati hatás kettős eredményt ér el: nemcsak az amerikai tudósokat emeli ki (és fel), hanem korlátozza a nem amerikai nézőpontok bevonását a diskurzusba, mivel a nem amerikai tudósokat ritkábban idézik ezekben a domináns amerikai publikációkban. Ezzel szemben a nem amerikai tudósok, különösen azok, akik nemzetközi vagy európai folyóiratokban publikálnak, olyan idézettségi mintákat mutatnak, amelyek kevésbé integrálódnak az uralkodó amerikai idézettségi hálózatokba. Az eredmények azt is mutatják, hogy a nem amerikai tudósok gyakran idézik egymást vagy más nemzetközi kiadványokat, amelyek nem rendelkeznek ugyanazzal az idézési súllyal vagy láthatósággal, mint az amerikai idézések. Ez a központi amerikai idézettségi hálózattól való elszakadás korlátozza a nem amerikai kutatók hatását, és megerősíti a globális északi dominanciát a jogi tanulmányokban. Ez utóbbit támasztja alá klaszterelemzésünk is, amelyben a Stanford-listán szereplő globális északi országok kiváló tudósai nagyon hasonló kutatási szokásokat mutatnak, mint globális déli társaik.

Annak megállapítása, hogy a globális észak és ezen belül különösen az Egyesült Államok dominálja a tudománytermelést, nem újdonság (*Demeter, 2020*), legyen szó az egyetemi ranglistákról, amelyet majdnem minden évben amerikai és kis részben brit egyetemek uralnak (*Li et al., 2011; Li, 2024*), a kutatás-fejlesztés és az infrastruktúra területén eszközölt legnagyobb beruházásokról (*Kang–Dall’erba, 2016*), vagy éppen a folyóiratok „kiválóságáról” és láthatóságáról (*Christián et al., 2022; Gantman, 2009*), az Egyesült Államok „uralma” töretlen és megkérdőjelezhetetlen. A jog e tekintetben azért különleges, mert a maga módján olyan tudományterület, amelynek jelentős része lokális, nemzeti kérdésekkel foglalkozik; egy ország sajátos közigazgatási és jogrendszeréről, bizonyos nemzeti

szabályokról, vagy éppen bírósági (precedens) döntésekről. Természetesen a jogtudomány fontos ágát képezi a nemzetközi jog és a komparatív jog vizsgálata is, ugyanakkor összességében megállapítható, hogy egy erős lokális kötődésű tudományágról van szó. Eppen ezért a Stanford-lista vizsgálata kiemelten a „legkiválóbb”, azaz a *Ioannidis és szerzőtársai* mérési módszerei alapján a legjobb kutatóknak vélt szerzők esetében mégis meglepőnek hat, hogy az amerikai jogtudósok ekkora fölényt élveznek. Meg kell említeni, hogy a Stanford-lista „ab ovo” a globális észak országainak kedvez. Ennek egyik legtriviálisabb oka maga az adatbázis, amelyet alapul vesz: a Scopus. Egyrészt, a Scopusban empirikusan bizonyított, hogy a nyugati, azaz európai (elsősorban nyugat-európai) és az amerikai lapok indexálása sokkal zökkenőmentesebb, mint egy afrikai, arab vagy ázsiai lap bejegyzése (*Asubiaro et al., 2024; Erfanmanesh et al., 2017*). *Tennant (2020)* igen kritikus cikke alapján a Scopus nem is számít nemzetközi repozitóriumnak, úgy véli, az adatbázis „strukturálisan kirekesztő” a nem angol nyelvű tudomány irányába, ami többek között alátámasztható azzal, hogy a nem „anglicizált” címek többségét nem lehet bejegyezni (így például nem találunk arab írással jegyzett dokumentumot vagy georgiai írással címzett közleményt). Ebből fakadóan egy iraki vagy egy georgiai (grúz) szerző írása bármennyire kiváló és újszerű, sőt, adott esetben még nemzetközi eredményeket és meglátásokat is tartalmaz, angol kiegészítés nélkül, illetve nem európai betűrendszert alkalmazó folyóiratba szánt cikkel sosem lesz Scopus-indexált, a Stanford-listán pedig jegyzett. A jogkutatók vizsgálata tehát még inkább rávilágít egy egészen fájó, a periférikus országokat súlyosan kirekesztő kérdésre; a lokális tudomány, ha van rá elég nagy piac, eladható angol nyelven, viszont a periféria országaiból származó szerzőknek muszáj nemzetközi témáról, angolul írniuk.

Érdeemes kibontani ezt az állítást. Elsőként a piac kérdéskörét vizsgáljuk. Az Egyesült Államok dominanciája, azon túlmenően, hogy jól érzékelhetően kiszolgál és kitermel egy igen produktív tudományos közeget, elég nagy ahhoz, hogy fenntartható legyen – a lokális témák ugyanis a legtöbbször nemzetközi recepcióval is bírnak, az amerikai jogalkotás túlnyúlik tudományos értékében a lokális közeget. Ez viszont már nem mondható el például Magyarországon vagy más periférikus országokban. Joggal merül fel a kérdés: egy Magyarországon dolgozó, a közigazgatási joghoz értő jogkutató milyen publikációs stratégiát folytasson, hogy valaha egyáltalán esélye legyen a Stanford-listán való szereplésre? Egyfelől, el kell kezdenie angol nyelven írni, figyelembe véve azt a tényt, hogy a tudomány, amelyet művel, mindig is erősen lokális lesz, és ezzel inverz módon lényegében a saját tudományos közönségét szűri ki (hiszen feltételezhető, hogy egy magyar szerző magyar nyelven írna inkább a magyar közigazgatási jog kérdéseiről). Másfelől, el kell kezdenie kiemelkedő és jól látható nemzetközi folyóiratokba írni. E körben viszont automatikusan felmerül a kérdés: miért fogadna be egy holland, egy brit

vagy éppen egy amerikai folyóirat egy olyan tanulmányt, amely a magyar közigazgatási jog fontos kérdéseit taglalja? Elvárható lenne-e egyáltalán kiadói oldalról, hogy az inkluzivitás jegyében ennyire kiszélesítse a saját tárgykörét? A Stanford-listára aspiráló magyar kutató tehát kénytelen egy teljesen új publikációs stratégiát megtanulnia: nemzetközi közigazgatási jogi témákról kell írnia, lehetőleg angolul, a legjobb nemzetközi lapokba (*Arnado, 2021*). Másrésztől kiemelendő, hogy a piac a Scopus adatait figyelembe véve erősen torzít. Csak a lakosságárányos összehasonlítást tekintve nem kizárt, hogy a kínai szerzők aránya sokkal előkelőbb lenne a Stanford-listán, ha a Scopus indexálna kínai nyelvű folyóiratokat – a kínai (nemzeti) tudományos piac ugyanis sokszorososa az Egyesült Államokénak. A jogtudomány lassan, de regionális szinten változásokat mutat (*Lendvai, 2025a*). Ennek egyik legfontosabb példája Latin-Amerika, amely pont a fentebb említett saját piac kapcsán – ennek leginkább nyelvi és közös tudománypolitikai alapja van – elkezdett egy párhuzamos kiválósági és láthatósági mércét követni (*Lendvai, 2025a*). Ezt perspektivikusnak tartjuk – főleg a *Moed (2021)* által megfogalmazott aggodalmak fényében – a jövőben egy befogadóbb, a kiválóságot nem az angolszász és nyugati standardok szerint mérő lista kialakulására. Parafrázálva *Demeter (2020)* gondolatait, ugyanis a Stanford-listára aspirálás maga is a globális észak hegemon keretrendszerének fenntartását implikálja, amely a periférikus országokat hosszú távra marginalizálhatja.

5. Következtetések

A fenti eredmények alapján állíthatjuk, hogy a kiválóság receptje a jogtudományban alapvetően két faktoron áll: a kutató származzon a globális észak egyik országából (ha igazán magasra kíván törni, legyen amerikai), és legyen angol az anyanyelve. *Moed (2021)* aggályait felelevenítve osztjuk azt a gondolatot, hogy bár a Stanford-lista látszólag objektív, szigorú kvantitatív módszerre épül, nem mutatja meg a tudomány terjesztésének összetettebb képét: azt, hogy a globális dél és az onnan származó tudósok tehetségük ellenére kirekesztettek, marginalizáltak vagy a jogtudomány perifériájára szorultak. A Stanford-lista jelenlegi formájában leginkább a nyugati tudástermelést és a kiválóság nyugati értelmezését képviseli, és elmulasztja figyelembe venni azokat a kihívásokat, amelyekkel a globális északon kívüli kutatóknak szembe kell nézniük. Jelen írás ezért egyben felhívás is a kiválóság mérésének egy befogadóbb és reprezentatívabb módjára. *Demeter (2020)* homogenizálás helyett elismerésre vonatkozó megállapítását felidézve a kutatási kiválóság árnyaltabb és átfogóbb értelmezését szorgalmazzuk.

Függelék

Országnevek rövidítése

Rövidítés	Országnev	Rövidítés	Országnev
AUS	Ausztrália	HKG	Hongkong
BEL	Belgium	HUN	Magyarország
BRA	Brazília	IND	India
CAN	Kanada	IRL	Írország
CHE	Svájc	ISR	Izrael
CHN	Kína	ITA	Olaszország
CZE	Csehország	JOR	Jordánia
DEU	Németország	NLD	Hollandia
DNK	Dánia	NOR	Norvégia
ESP	Spanyolország	NZL	Új-Zéland
FIN	Finnország	POL	Lengyelország
FRA	Franciaország	SGP	Szingapúr
GBR	Egyesült Királyság	USA	Egyesült Államok
GRC	Görögország	ZAF	Dél-Afrikai Köztársaság

Irodalom

- Alvarez, L. (2017): Algunos problemas que caracterizan las prácticas contemporáneas de producción de conocimiento jurídico. *Cinta De Moebio*, 60, 268–278.
<https://doi.org/10.4067/s0717-554x2017000300268>
- Arnado, J. M. (2021): Structured inequalities and authors' positionalities in academic publishing: The case of Philippine international migration scholarship. *Current Sociology*, 71(3), 356–378.
<https://doi.org/10.1177/00113921211034900>
- Arundhati, M. A. (2023): Role of Knowledge Diplomacy in Bridging the North-South Divide. In: Inamdar, N. – Kirloskar, P. (eds): *Reimagining Border in Cross-border Education*. Routledge, London. pp. 177–194. <https://doi.org/10.4324/9781003427827-9>
- Asubiaro, T. – Onaolapo, S. – Mills, D. (2024): Regional disparities in Web of Science and Scopus journal coverage. *Scientometrics*, 129(3), 1469–1491.
<https://doi.org/10.1007/s11192-024-04948-x>
- Baas, J. – Boyack, K. W. – Ioannidis, J. P. A. (2021): August 2021 data-update for „Updated science-wide author databases of standardized citation indicators”. *Elsevier Data Repository*, 3.
<https://doi.org/10.17632/btchxktzyw.3>
- Bornmann, L. – Wallon, G. – Ledin, A. (2008): Is the h index related to (standard) bibliometric measures and to the assessments by peers? An investigation of the h index by using molecular life sciences data. *Research Evaluation*, 17(2), 149–156.
<https://doi.org/10.3152/095820208x319166>
- Csomós, G. (2024). Mapping the geography of editors-in-chief. *Journal of Data and Information Science*, 9(1), 124–137. <https://doi.org/10.2478/jdis-2024-0002>
- Christián, L. – Háló, G. – Demeter, M. (2022): Twenty Years of Law Journal Publishing: A Comparative Analysis of International Publication Trends. *Publishing Research Quarterly*, 38(1), 1–17.
<https://doi.org/10.1007/s12109-021-09854-1>

- Chuang, K., – Ho, Y. (2014): Bibliometric profile of top-cited single-author articles in the Science Citation Index Expanded. *Journal of Informetrics*, 8(4), 951–962.
<https://doi.org/10.1016/j.joi.2014.09.008>
- Crespo, N. – Simoes, N. (2021): The problem of credit in research evaluation – the case of Economics. *Annals of Library and Information Studies*, 68(3), 225–229.
<https://doi.org/10.56042/alis.v68i3.40870>
- Demeter, M. (2020): *Academic Knowledge Production and the Global South*. Palgrave Macmillan (Springer), Cham. <https://doi.org/10.1007/978-3-030-52701-3>
- Demeter, M. (2021): Taking off camouflage identities: why peripheral scholars strive to look like their Western peers in order to being recognized? *Journal of Multicultural Discourses*, 16(1), 53–68. <https://doi.org/10.1080/17447143.2021.1912054>
- Dezalay, S. (2023): The African Challenge and Its Aftermath: Colonial Legacies and the (Re)making of the International Legal Order. In: Williams H. –Boucher, D. – Sutch, P. – Reidy, D. – Koutsoukis, A. (eds.): *The Palgrave Handbook of International political theory*. Palgrave Macmillan (Springer), Cham. pp. 265–281. https://doi.org/10.1007/978-3-031-36111-1_14
- Emtseva, J. (2022): Practicing Reflexivity in International Law: Running a Never-Ending Race to Catch Up with the Western International Lawyers. *German Law Journal*, 23(5), 756–768.
<https://doi.org/10.1017/glj.2022.46>
- Ferretti, F. – Pereira, Á. G. – Vértessy, D. – Hardeman, S. (2018): Research excellence indicators: time to reimagine the ‘making of’? *Science and Public Policy*, 45(5), 731–741.
<https://doi.org/10.1093/scipol/scy007>
- Hicks, D. – Wouters, P. – Waltman, L. – De Rijcke, S. – Rafols, I. (2015): Bibliometrics: The Leiden Manifesto for research metrics. *Nature*, 520(7548), 429–431. <https://doi.org/10.1038/520429a>
- Hunter, J. D. (2007): Matplotlib: A 2D Graphics Environment. *Computing in Science & Engineering*, 9(3), 90–95. <https://doi.org/10.1109/mcse.2007.55>
- Ioannidis, J. P. A. (2022a): September 2022 data-update for “Updated science-wide author databases of standardized citation indicators”. *Elsevier Data Repository*, 4.
<https://doi.org/10.17632/btchxktzyw>
- Ioannidis, J. P. A. (2022b): September 2022 data-update for “Updated science-wide author databases of standardized citation indicators”. *Elsevier Data Repository*, 4.
<https://doi.org/10.17632/btchxktzyw>
- Ioannidis, J. P. A. (2023): October 2023 data-update for “Updated science-wide author databases of standardized citation indicators”. *Elsevier Data Repository*, 6, 10-17632.
<https://doi.org/10.17632/btchxktzyw>
- Ioannidis, J. P. A. (2024): August 2024 data-update for „Updated science-wide author databases of standardized citation indicators”. *Elsevier Data Repository*, 7.
<https://doi.org/10.17632/btchxktzyw.7>
- Ioannidis, J. P. A. – Klavans, R. – Boyack, K. W. (2016): Multiple Citation Indicators and Their Composite across Scientific Disciplines. *PLoS Biology*, 14(7), e1002501.
<https://doi.org/10.1371/journal.pbio.1002501>
- Ioannidis, J. P. A. – Baas, J. – Klavans, R. – Boyack, K. W. (2019): A standardized citation metrics author database annotated for scientific field. *PLoS Biology*, 17(8), e3000384.
<https://doi.org/10.1371/journal.pbio.3000384>
- Ioannidis, J. P. A. – Boyack, K. W. – Baas, J. (2020): Updated science-wide author databases of standardized citation indicators. *PLoS Biology*, 18(10), e3000918.
<https://doi.org/10.1371/journal.pbio.3000918>

- Imperial, J. – Rodríguez-Navarro, A. (2007): Usefulness of Hirsch's h-index to evaluate scientific research in Spain. *Scientometrics*, 71(2), 271–282. <https://doi.org/10.1007/s11192-007-1665-4>
- Jaffe, A. B. – Trajtenberg, M. – Henderson, R. (1993): Geographic localization of knowledge spillovers as evidenced by patent citations. *The Quarterly Journal of Economics*, 108(3), 577–598. <https://doi.org/10.2307/2118401>
- Kang, D. – Dall'Erba, S. (2015): An examination of the role of local and distant knowledge spillovers on the US regional knowledge creation. *International Regional Science Review*, 39(4), 355–385. <https://doi.org/10.1177/0160017615572888>
- Larivière, V. – Haustein, S. – Mongeon, P. (2015): The Oligopoly of Academic Publishers in the Digital Era. *PLoS ONE*, 10(6), e0127502. <https://doi.org/10.1371/journal.pone.0127502>
- Lendvai, G. F. (2025a): Growth and visibility of Latin American and Caribbean law journals (2008–2023): A focus on their language, collaboration, and open access trends. *Iberoamerican Journal of Science Measurement and Communication*, 5(1), 1–20. <https://doi.org/10.47909/ijsmc.149>
- Lendvai, G. F. (2025b): Valuing diversity, from afar – A scientometric analysis of the Global North countries overrepresentation in top communication journals. *Online Media and Global Communication*. <https://doi.org/10.1515/omgc-2024-0056>
- Li, H. – Zhang, X. (2023): Dr. Anonymous is still there: a revisit of legal scholarly publishing. *Scientometrics*. 129, 681–692. <https://doi.org/10.1007/s11192-023-04912-1>
- Li, H. (2024). Global or regional: the hidden truth behind ShanghaiRanking's global university ranking by the subject of Law. *Scientometrics*. 130, 515–530. <https://doi.org/10.1007/s11192-024-05214-w>
- Lima, R. S. – Berndt, C. C. (2021): Members of tss community are among top 2% of most-cited world scientists thermal spray community identifies many in its ranks on stanford's list of the top 2% of scientists worldwide based on citation data. *Advanced Materials and Processes*, 179(5), 50–52.
- Liu, X. Z. – Fang, H. (2012): Modifying h-index by allocating credit of multi-authored papers whose author names rank based on contribution. *Journal of Informetrics*, 6(4), 557–565. <https://doi.org/10.1016/j.joi.2012.05.002>
- Lotka, A. J. (1926): The frequency distribution of scientific productivity. *Journal of the Washington Academy of Sciences*, 16(12). <http://patterns.architexturez.net/doc/az-cf-173015>
- Manley, S. (2024): The Proportion of Global South Scholarship in Elite International Law Publications. *Zeitschrift Für Ausländisches Öffentliches Recht Und Völkerrecht / Heidelberg Journal of International Law*, 84(2), 231–260. <https://doi.org/10.17104/0044-2348-2024-2-231>
- Merton, R. K. (1968): The Matthew Effect in Science. *Science*, 159(3810), 56–63. <https://doi.org/10.1126/science.159.3810.56>
- Martin, B. R. (2011): The Research Excellence Framework and the “impact agenda”: are we creating a Frankenstein monster? *Research Evaluation*, 20(3), 247–254. <https://doi.org/10.3152/095820211x13118583635693>
- Moed, H. F. (2021): Author Database of Standardized Citation Indicators Derived from Scopus Lacks Transparency and Suggests a False Precision. *Scholarly Assessment Reports*, 3(1), 1. <https://doi.org/10.29024/sar.30>
- Moya-Anegón, d. F. – Chinchilla-Rodríguez, Z. – Vargas-Quesada, B. – Corera-Álvarez, E., Muñoz-Fernández, F. J. – González-Molina, A. – Herrero-Solana, V. (2007): Coverage analysis of Scopus: A journal metric approach. *Scientometrics*, 73(1), 53–78. <https://doi.org/10.1007/s11192-007-1681-4>
- Mryglod, O. – Kenna, R. – Holovatch, Y. – Berche, B. (2012): Absolute and specific measures of research group excellence. *Scientometrics*, 95(1), 115–127. <https://doi.org/10.1007/s11192-012-0874-7>

- Nichols, J. J. – Morgan, P. B. – Efron, N. – Jones, L. W. (2021): Global optometrist research ranking derived from a science-wide author database of standardised citation indicators. *Clinical and Experimental Optometry*, 105(1), 20–25. <https://doi.org/10.1080/08164622.2021.1981744>
- Nishikawa-Pacher, A. (2022): Who are the 100 largest scientific publishers by journal count? A webscraping approach. *Journal of Documentation*, 78(7), 450–463. <https://doi.org/10.1108/jd-04-2022-0083>
- Nunna, K. – Price, W. N., II – Tietz, J. (2022): Hierarchy, Race & Gender in Legal Scholarly Networks. *SSRN Electronic Journal*. <https://doi.org/10.2139/ssrn.4015928>
- Pacchioni, G. (2018): *The Overproduction of Truth*. Oxford University Press, Oxford. <https://doi.org/10.1093/oso/9780198799887.001.0001>
- Poirrier, M. – Moreno, S. – Huerta-Cánepa, G. (2021): Robust h-index. *Scientometrics*, 126(3), 1969–1981. <https://doi.org/10.1007/s11192-020-03857-z>
- Schreiber, M. (2008a): To share the fame in a fair way, h-index is modified for multi-authored manuscripts. *New Journal of Physics*, 10(4), 040201. <https://doi.org/10.1088/1367-2630/10/4/040201>
- Schreiber, M. (2008b): A modification of the h-index: The hm-index accounts for multi-authored manuscripts. *Journal of Informetrics*, 2(3), 211–216. <https://doi.org/10.1016/j.joi.2008.05.001>
- Silverman, S. (2024): Examining the Society in Which We Are Educated: Applying Critical Approaches to International Law Research. *Legal Reference Services Quarterly*, 43(1–2), 81–103. <https://doi.org/10.1080/0270319x.2024.2322310>
- Singh, A. – Singh, S. – Rai, P. (2020): Trends of Law Journal Publishing by Indian Law Schools. *International Journal of Legal Information*, 48(1), 27–37. <https://doi.org/10.1017/jli.2020.7>
- Sutton, E. (2020): The increasing significance of impact within the Research Excellence Framework (REF). *Radiography*, 26, S17–S19. <https://doi.org/10.1016/j.radi.2020.02.004>
- Tennant, J. (2020): Web of Science and Scopus are not global databases of knowledge. *European Science Editing*, 46. <https://doi.org/10.3897/ese.2020.e51987>
- Tijssen, R. J. W. (2003): Scoreboards of research excellence. *Research Evaluation*, 12(2), 91–103. <https://doi.org/10.3152/147154403781776690>
- Tijssen, R. J. W. – Visser, M. S. – Van Leeuwen, T. N. (2002): Benchmarking international scientific excellence: Are highly cited research papers an appropriate frame of reference? *Scientometrics*, 54(3), 381–397. <https://doi.org/10.1023/a:1016082432660>
- Van Eck, N. J. – Waltman, L. (2009): Software survey: VOSviewer, a computer program for bibliometric mapping. *Scientometrics*, 84(2), 523–538. <https://doi.org/10.1007/s11192-009-0146-3>
- Yu, M. – Wu, Y. J. – Alhalabi, W. – Kao, H. – Wu, W. (2015): ResearchGate: An effective altmetric indicator for active researchers? *Computers in Human Behavior*, 55, 1001–1006. <https://doi.org/10.1016/j.chb.2015.11.007>
- Zhang, Z. – Zheng, Y. – Yuan, F. (2020): Research on Multiple -Indicators Method on Identifying the Core Authors. *Journal of Modern Information*, 40(7), 144–151. <https://doi.org/10.3969/j.issn.1008-0821.2020.07.015>